

men alene betyde, at en restgæld fra og med 1993 fritages for afgiften.

Administration af renteaftgiftsloven

Den gældende lovgivning er næsten umulig at administrere. De afgiftspligtige kan ikke finde ud af, hvilke lån der er fritaget, og hvilke lån der er afgiftspligtige. Skattemyndighederne, der har modtaget i titusindvis af forkerte selvangivelser, har reelt ingen mulighed for at gennemgå samtlige selvangivelser for at kontrollere oplysningerne til brug for afgiftsberegningen. Derfor indeholder den gældende lovgivning en retsikkerhed for borgerne, som er helt uacceptabel.

På den baggrund har det været en selvstændig hovedmålsætning, at de ændringer, som gennemføres, skal fjerne denne retsikkerhed. Gennem automatiske indberetninger fra pengeinstitutter og andre indberetningspligtige skal det være muligt at foretage beregningen af forbrugsrenteaftgiften. Opfyldes denne målsætning ikke, betyder dette, at alle anstrengelser for at forenkle selvangivelserne vil være ødelagt de næste 10-15 år.

En lovændring efter de retningslinjer, som beslutningsforslaget indeholder, opfylder fuldt ud målsætningen om automatisk indberetning. Gennemføres forslaget, undgår man fuldstændig den gamle umulige afgrænsning med fritagelse af konkrete lån, da forslaget tager sit udgangspunkt i udviklingen i nettorenteudgifterne. Den eneste oplysning, der er nødvendig at få indberettet for det store flertal af lån, er tidspunktet for lånets optagelse for herigennem at kunne udskille de lån, som skal afgiftsfritages fra og med 1993.

Selv om det nye grundlag, som afgiften beregnes på, er enkelt og kan indberettes automatisk, vil reglerne være svært forståelige for hovedparten af de afgiftspligtige, der bliver omfattet af overgangsreglerne for gamle lån. Derfor har det været vigtigt at få denne gruppe talmæssigt stærkt begrænset. Alene 300.000-350.000 husstande vil blive omfattet af disse overgangsregler som følge af bundfradraget og som følge af, at afgiftsgrundlaget fastsættes til 0 kr. for alle med negativt reguleret afgiftsgrundlag i 1987.

De 80-90 pct. afgiftspligtige, der undgår overgangsordningen for gamle lån, skal alene beregne afgiften som 20 pct. af stigningen i nettorenteudgifterne i forhold til 1987.

Herudover er det helt afgørende, at den gruppe, hvor afgiftsgrundlaget for 1987 har betydning, begrænses så meget, at det bliver muligt for de lignende myndigheder at gennemføre en egentlig gennemgang

af disse selvangivelser. Da beregningsmodellen bygger på selvangivelserne for 1987 i hele overgangsperioden, vil eventuelle fejl i afgiftsgrundlaget for 1987 fortsætte indtil 1993. Derfor er bundfradragets størrelse ikke alene et spørgsmål om, hvor store rentebeløb der skal fritages for afgiften, men i lige så høj grad et spørgsmål om at få vedtaget en model, som overhovedet kan administreres.

Bundfradragets størrelse

Som allerede nævnt har bundfradragets størrelse en afgørende betydning for overhovedet at få beslutningsforslagets model til at fungere administrativt.

Herudover skal bundfradraget løse en række problemer, som gør forslaget mere retfærdigt, og som forhindrer nye tilfældigheder.

Når der tages udgangspunkt i nettorenteudgifterne som grundlag for afgiftsberegningen, bliver afgiftens størrelse påvirket af svingninger i renteniveauet. Denne utilsigtede virkning imødegås af bundfradraget.

Den gamle helt tilfældige afgrænsning af afgiftspligtige lån løses ikke fuldstændig med beslutningsforslagets model, men med et bundfradrag som foreslået begrænses disse problemer til et minimum.

Endelig betyder de afviklingskrav, som stilles for herigennem at slippe for afgiften, at personer med afgiftsbelagte boliglån stilles ringere end personer med forbrugslån. Forbrugslån skal som regel afvikles over en kort årrække. Derfor volder det ikke problemer for personer med rene forbrugslån at opfylde afviklingskravet for at blive afgiftsfri. Derimod er det en umulighed for personer med store boliglån at afvikle et sådant lån fuldstændig i den femårige overgangsperiode. Her betyder bundfradraget, at boliglån ikke får en urimelig behandling.

Forslagets opsparingsfremmende virkning

Det har været en klar målsætning for Socialdemokratiet at fastholde en mindst uændret opsparingsfremmende virkning af forbrugsrenteaftgiften.

Denne målsætning er efter vores opfattelse fuldt ud opfyldt med den model, der er indeholdt i beslutningsforslaget.

Efter gældende regler har et meget stort antal husstande et negativt afgiftsgrundlag i 1987. Det betyder, at disse familier uden at blive pålagt renteaftgift vil kunne optage nye lån.

Efter beslutningsforslagets model vil enhver forøgelse af nettorenteudgifterne i forhold til 1987 derimod udløse en renteaftgift.